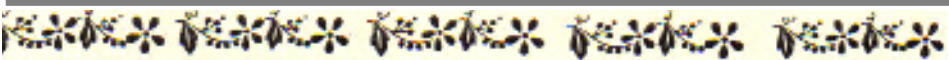

Kis LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Dezső

Jöttem napkeletről

Jöttem napkeletről,
marhabőr sarum vásott, megkopott,
a hunok csillagát követtem,
anyám megálmodott.

Sok ízű vér frissíti szívemet,
kavarták századok,
áldott tüzekkel égettek
botló asszonyok.

Németh Erzsébet

Arcom ráncaiban

Most eltemetlek -
(Nem tehetek másként):
meghaltál bennem.
Fájdalmak fájdalma
gyászom,
szemem a vérző sírgödör.
Arcom ráncaiban
kiszáradt rózsák,
dobhártyámat
harangok kiáltozása
zúzza át,
szapora lélegzés,
kizökkent ritmus,
helyét kereső szív,
reccsenő gondolat,
hurokba lépés ...
Rózsafüzér-imádság...
feledés-percekből épülő Babel...
Lelkem olykor majd hozzád látogat,
a vigasztalanság virágát
újabbra cserélve fel,
s elmondom
mi történt körültem,
ha igen...
(történik egyáltalán)

De nem is biztos, hogy föltámadok.

2007. 03. 30.

Örök idők szobra

Kenyér és bor,
kész a szobor,
fából, fémből,
kőből, pléhből
utak mentén,
templomokban,

téli éjszakák
ólom súlya alatt
téged is megszólítanak:
föld és menny fia
elcsorgó véreben
zokog Mária,
és nem tudni
mit gondol Isten,
mit gondolt mikor
gyermekét elvitte innen,
de hagyta megölni,
szenvadni előbb
bűnös-maradó
emberek előtt.
Mért nem öltött
testet ő maga
és jött el közénk
a teremtő atya?
Mért nem sújtott
le Júdásra,
"nem"-et kiáltva
álnok árulásra?!
Tettéknek okait
emberként nem értem,
meghatóbb lehet így,
de mégis csak szégyen...
Kenyér és bor,
kész a szobor,
fából, fémből,
kőből, fényből,
utak mentén,
templomokban,
hogy téli éjszakák
ólomsúlya alatt
téged is
megszólítsanak.

2007.

Csillag Tamás

Ébredések

Szelíd hangjára mindenki felfigyelt:

- Egy kávét kérek. A kocsmáros lassan végigmérte a hang gazdáját. Egy, olyan 18 év körüli iskolás. Az órájára pillantott: délelőtt fél 11.

- Én a helyedben, az iskolában lennék. A fiú a kocsmáros szemébe nézett.

- Nem tanácsot kértem, hanem kávét - mondta hidegen.

A kocsmáros máskor megpofozta volna szemtelenségéért, de most nem tette, maga sem tudta miért. Mindenki a fiúra nézett. Vajon ki fia lehet?

- Tejszínnel - hangzott nyomatékosan, mintegy lezárva a döbbenet okozta dermedtséget.

A kocsmáros gépiesen töltötte a kávét. A fiú szemét nézte. Sohasem látott még ilyen szemeket. Valami elmélázó, végtelen barnaság jéghideg csillogással. Egy őszinte ember szeme. Már tudja, miért nem pofozta meg. Fiatalkori önmagára emlékeztette. Amikor még őszinte volt...

A fiú megköszönte a kávét, fizetett és leült az egyik üres asztalhoz. Kíváncsi szemek figyelték minden mozdulatát, de őt ez nem érdekelte. Nem értették. "Nem baj, már megszoktam" - gondolta. Figyelni kezdte az embereket, próbálta megérteni, miért vannak itt.

"És én, én mit keresek itt?" - hasított belé a kérdés, de már el is múlt, úgy, ahogy jött. Válasz nélkül. Mosolygott. Mosolygott saját bizonytalanságán és kételyein. Aki nem ismerte, azt hihette, hogy boldog. Élvezi, hogy lóghat. Mindenki így gondolta, illetve majdnem mindenki. A kocsmáros felismerte a harcot, hisz már átélte egyszer és elbukott. Száműzte az érzést, bezárta lelke legmélyére, elfojtotta, megölte, nem vett tudomást róla, s lassan elfelejtette. Most azonban minden megváltozott. Újra látni akart, és írni. Ez a vágy lassan mindennél erősebbé vált. A kiszabadult érzés átjárta testét, döngölte az agyát, bizsergette érzékeit. Úgy érezte újjászületett, megtalálta régen elvesztett önmagát.

A fiúra nézett, látta rajta a vívódást, a mosoly mögötti töprengést, érezte fájdalmát. Rokonlelkek voltak. Ő volt az egyetlen, aki megértette: ezt a harcot mindenkinek egyedül kell megvívni. Hosszú és nehéz csata lesz, a legkönyörtelenebb ellenség önmagunk ellen. A fiú felnézett, már nem mosolygott, arca komoly volt, szemében égett az elhatározás. Győzött.

Kávét lassan itta meg, s közben a jövőről töprengett. Tele volt tervekkel, tudta, megtalálta végzetét. Írnia kell. Felállt, felvette kabátját és határozott léptekkel elindult egy számára kijelölt úton, amit magának kell felépítenie.

Kinyitotta az ajtót és fogai közt elmorzsolt valami köszönésfélét.

Sose látták többé.

T. Fiser Ildikó

Fogadalom

Előttetek, mint esküdtszék előtt állok
Szavaim néma hallgatásba burkolom
Lelkem kiált izzón hajnali hallgatásba
Közeleg már a megtisztulás megváltása

Szél süvít városok nyitott kapuján át,
Pusztító ereje általunk, értünk született
Végigvágta törött szárnyát szélesre tárva
Magába zárva az újjába kerülő szemetet

Esőcseppek áztatják rég-szakadt kabátom
Hűvösen simul bőrömrre ingem maradéka
Csupasz bokáimig, már térdemig ér a sár
Túlélni nem a kiváltságosok hagyatéka

Állok, csak állok, mint kit elfeledtek
A mocsos víz lelkem zugát is ellepi
Csontjaimban hideg szél járta fájdalom
Éhem, szomjam a vihar sem oltja ki.

Előttetek állok, kinek bírái vagytok
Néma szavaim értetek kiáltanak
Megtépázottan is embernek maradni
Fogadjátok meg fogadalmamat!

(2006)

Pákozdi Gabriella

voltál

voltál tenger s homok
boldogság-lábnymok
fénytócsa a havon
magasztos hatalom

világolt kezekben
világom szerelmem
összefont az idő
minden perc levegő

szívemen hordtalak
imádság-oldalak
sárgulok szétesek
hitetlen nélkülöd

csók

tenyeremben az arcod
mint forró csokoládé
felhevít - kortyonként
elmerülök benned
s nyelvemen olvad már
ajkad tejszínhab-puhasága

hiába

Fázós csempék alatt magány csörömpöl.
Tányérjainkra a múlt dermedt oda.
Forró vizet zubogtat most a vágyunk.
Ránk dől az ablak. Nincs több csoda.

Bayer Béla

Mindinkább

Időbe került míg kitapasztaltam
a vadászok észjárását.
Kupacnyi kudarcba, de élek,
s bár mindinkább szálla leszek,
nem fog az átok. Hánánok és
Kajafások törnek álmaimra,
szarvas lelkeket mégsem sérthetik.
Rivalló kürtjük diadalt nem hirdet.
Agancsom ágbogán gyertya milliom,
s ihatok gyémánt vizekből is.
Hamis ábrándot vágyam nem kerget,
csak parányból telhet eggyé az egész.
Mérték, szám és súly szerint.
Arányosan. Ünök szemérme villan,
tüllfátylát a köd eloldja,
s ez erdőnyi hazában
füvekre szállnak a csillagok.
A csaliton égi könny ragyog,
míg a nyiladék szegélyén megvirrad
a teremtő vigyázó tekintete.

Üveggolyó

Tudom, a tovatúnt napokat
vissza nem hozhatom.
A percet, melybe
tegnapi arcom égett,
elnyelte az enyészet.
Amim még megmaradt,
az talmi vagyon: gyarló
emberségemet hordhatom.
Noha jelenem szorításából
szökdösnek álmaim,
a remény üveggolyóit
még képes vagyok
a holnap sarkába gurítani.
Csordogál létem az idő szeméből,
noha könnyekké sohasem válhat.

Lelkes Miklós

A nyár közel jött

Németh Dezsőnek

A Nyár közel jött. Közel volt a felhő.
Kék tűz lobbant át lángfehér habon.
Erdő játszott megszokott összevisszát.
Ág-élet csüngött tört-hallgatagon.

Nincsből a Nincsbe mentünk és a fáknak
fényfohászából zöld hullt és sötét.
Elragyogott egy menekülő könnycsepp, -
megértette a múlandó mesét,

s én voltam én, habár sohase voltam,
s mindig tudtam: lenni sem akarok,
csak nézni mint sodródni légi létben,
pityangcsend-buborékban csillagok.

A Nyár közel jött. Vele jött a Szépség,
e szintén-nincs, e furcsa félelem:
bánatot hoz virág örömszínében.
Vesztes győzelem színt vágó szívem!

Így van, igaz. Ám mégis kell a Szépség,
a Nyár, Közelség? Kellene, talán, -
de másik Nyár, másmilyen szív-közelség:
egy Haza, amely Hazád, - és hazám.

Bronz bogár szállt tündér sugárhajára.
Nagy szemekből boldogság bánatát
hozta a Nyár, Dal, Csók, halott, tünékeny
Éden-Pokollal játszó Nincs-világ.

A Nyár közel jött, s becsapott a tündér:
Nincsből megyünk, és nem érünk haza.
Tört ág-életek. Utak elveszőben.
A hajnalban ott alkony-önmaga.

Piros égszélien alkony átaranylott:
jelző idő. Lett zöldből fekete.
A Nincs új Nincset, Szépséget teremtett.
Mosolygott jóság és gonosz mese.

Baráti Molnár Lóránt

Egy hangra

Ritmikus monotónia: mint vonatok csattogása.

Valami türelmetlenség, valami ismeretlen.
Valahol mindig úgy érzed, elég volt.
Életed lemérhető egyetlen napban.
Utánakérdezel már a dátumoknak,
s csak az évszakok változása tűnik a szemedbe
s a többi: csend. Pincemélynyi hallgatás.

Felkelsz, elindulsz.
Lehajolsz, felemeled.
Elindulsz és visszatérsz.

Miért marad benned csak kérdés a gondolat?
Mire vársz egy percig a kapu előtt?
Kikkel találkozol, ha eltűnsz az éjszakányi télben?

Besötétednek lassan a szobák körülötted,
tarkódon méretlenül dobol az idő.

Mint vonatok csattogása.

Rábaparti csend

Míntha sírnának a part menti fák
mert ez a forró vert-arany-nyár
nem duhajkodik felettük már
koronájuk között holnap véget ér

A csend is azúros habok
csobogásával lesz lassan teli
talán pásztortüzek lobognak távol
és dideregnek majd az élet dolgai

Hal úszik csobban elcikkan visszatér
csillámlik a víz ezüst pikkelyén
ülök a Rába partján a csendben
mindenütt halkan zizeg a lét

Bányai Tamás

Mire költ a nyanya?

- Kirúgtak - mondta Péter. Hangsúly nélkül, érzelem nélkül.

- Oltári! Tele vagy idővel! - lelkesedett Taki.

- Hát most van.

- Akkor jöhetsz velünk a Balcsira. Leszünk vagy tízen. Jön a Boronkai csaj is.

Péter szeme felcsillant. A Boronkai csaj! Rögtön el is szontyolodott. Ahhoz pénz is kéne! Törte a fejét. Kirúgták, de az utolsó fizetését még nem kapta meg. Holnap bemegy érte. Mennyi is az? Próbálta kiszámolni. Elhúzta a száját. Az se sok.

- Nem is tudom. Nincs elég zsozsóm. Taki megvonta vállát.

- Szerezz! Nem kéne kihagynod. Mondtam már. Nagy balhé lesz. És jön a Boronkai csaj is.

A Boronkai csaj! A múltkor már majdnem megdugta. Pityuliéknál volt buli. Azaz csak zenét hallgattak. Pityuli szerzett két új CD-t. Egyik se volt nagy szám, de a Boronkai csajt elbódította. Nem is húzódozott. Csak Pityuli anyja csörtetett haza rosszkor. Hogy miért nem tudták feltartóztatni valahol még egy órára? Azóta csak egyszer találkoztak a Nyugati Centerben. Dumáltak egy jót, de ott nem lehet dugni. A Balatonon. Ott lehetne.

- Hely van?

- Bakóék nyaralója üres - mondta Taki. - Az öregek Olaszban vannak. Egy hétig a mienk a kégli.

- Le kéne menni!

- Mondtam, gyere. Szombat reggel találkozunk a Déliben.

- Hát... nem is tudom. Pénz kéne.

- Ha szereztél, csörögj rám. Tudod a mobilomat.

Na ja. Holnap péntek. Másfél napja van. Mennyi fizetés jár? Három nap, jó, ha hármát kap. Hát azzal kitörölheti. Legalább egy tizes kéne még. De honnan?

A mutter, gondolta, de máris elvetette a gondolatot. Elég megpedzegetni, és a mutter máris akkora balhét csap, hogy ledőlnek a falak. Hát még, ha megtudja, hogy megint kirúgták! Ezt nem is fogja nagydobra verni. Majd ha visszajön a Balcsiról. Akkor úgvis talál valami mást.

Bezzeg, ha lenne egy robotom! Elmehetnék pizzát kihordani. Nagy szart! Majd osztogatok szórólapokat. Valami lóvét az is hoz.

A muttert csak hagyjuk ki a szórásból. Szombaton így is várja majd a lét. Hát most nem kap. Elpattan a húrja, de kiheverte már máskor is. Most is ki fogja. Meg nem is leszek otthon. Na, ja! Le kéne menni a Balcsira. Már csak azért is, hogy egy héttel később robbanjon a bomba. A mutter akkor is ráér megtudni. Addigra megdugja a Boronkai csajt.

Jó vagyok nála, gondolta. Pityuliéknál már egész jól begerjedt. Ha nem csálinkázik éppen akkor haza Pityuli anyja!

A nyanya!

Igen a nagy! Ő már jópárszor kisegítette. Nem sokkal. Egy-két ezressel néha. De mindig a legjobbkor. Nem könnyű móka. Így is tartozik már neki. Az öreglány meg jobban sopánkodik, mint a siratóasszonyok. Nincs miből, Petikém, tudod, milyen kevés a nyugdíjam. Anyád is mindig tőlem kér. Nekem semmi se marad.

Hogy neki semmi!

Mire költ a nyanya?

Nem vesz magának semmit, még az utcára se jár le. Kaja van, az egyik félszoba az övé, semmire nincs gondja. Persze ad. Végül mindig ad. De ki bírja cérnával végighallgatni az előzetest? Már megint, Petikém? Hova költöd azt a rengeteg pénzt? A nyanyának gőze sincs arról, hogy mennyi a rengeteg lóvé. Még mindig azt hiszi, ezer forintból megveheti a fél világot.

Pedig nem tudok jobbat, gondolta, miután alaposan számbavette lehetőségeit. Csak a nyanya marad. Egy tizessel le kell vágni. Isten neki, káricsol egy fél órát. Legfeljebb felteszi a fülhallgatót. Zenét hallgat majd, és bólogat. Igen, nagy. Tudom, nagy. Persze nagy, kevés a lóvé. De énnem most még kevesebb van.

Mit szólna, ha megkérdezné tőle: a nagy nem örült, amikor fiatal korában megdugták? Mert a Boronkai csaj örülni fog. Ahhoz meg le kell menni a Balcsira. Érted, nagyikám? Vonatjegy, kaja, esténként diszkó, strandbelépő meg ilyenek. Mindenütt levágnak. Pénteken a fizetését is úgy kellett kicsikarni abból a görnyedt hátú uzsorásból.

Hogy szombaton jár a lóvé. Csakhogy Vági úr kirúgott engem szerdán. Fizetés akkor is csak szombaton. Balhét akar, Vági úr? Zsarukat meg mentőket? Csaphatunk akkora banzájt, ha nem adja oda azt dzsuvás zsozsót, hogy idecsődül a bulvársajtó. A törvény szerint fizetni kell.

A törvényre csak megroggyant, mint jobbhorogra a méla bunyós. A franc se tudja, mit mond a törvény, de annak még a Vági úr se pofázik vissza. Csak előhúzza a brifkót, hogy rohadna le a mancsa.

Jobb is, hogy kirúgott, gondolta.

Robiztasson ukránokat három lepedőért. Még azt is lenyelte volna szombatig.

Egy tízes a nyanyától, talán elég is lesz. Előhalászta mobilját.

- Taki? Nem kamuzol? Tényleg jön a Boronkai csaj?... Na, csak azért... Rendicsek... Megyek... Oké, nyolckor a Déliben.

Ahogy számított rá, a nyanya bebódult.

Megint pénz kell? Csak kölcsön, nagyikám, csak kölcsön. De hát már így is... Egyszerre adom vissza, nagyikám, nem aprózzuk el. Egy göngyölegben az egészet. A jövő héten lóvé áll a házhoz. Hát nem szombaton? Nem most, de majd. Szórózni fogok. Ezer forintot, Petikém, de az az utolsó. Ezret, mamikám, ezret? A zsuga többbe kerül. Milyen zsuga? A vonatjegy, aranyos nagyikám, a vonatjegy. Nekem nem adnak kedvezményt. Elutazol, Petikém? Csak a Balcsira. Egy hét. Most kell menni. Nyár van, kégli van, és... Akkor sincs több, Petikém.

Az öregasszony eltűnt a félszobában.

Egy lepedő! Mire megyek vele? Van a nyanyának több is!

Na, majd meglátjuk!

Az öregasszony visszatért a nagyszobába. Markában szorongatta az ezrest. Úgy nyíltak szét az ujjai, mintha féltve dédelgetett madarat engedne el.

Tényleg csak ennyi van, nagyikám? Anyád is kért tegnap a gázszámlára. Nekem nem is maradt. A nyugdíj meg csak... Jól van, nagyikám, köszi. Nézd csak a tévét.

A párnája alatt tartja, vagy az ágytámla mögött. Egyszer már kiszúrta. A nyanya onnan húzta elő a bukszát.

Nézd csak a tévét, nagy. Elég hangos?

Felforgatta az ágyat. Átkutatta az éjjeli szekrényt. Ha nem dönti fel a lámpát,

talán meg sem találja. Alatta volt a kopott buksza. Ki gondolta volna, hogy befér az éjjeli lámpa alá? Dörzsölt a nyanya.

Csalódás érte. A fekete bukszában kétezer forint volt. Mire megy el a nyanya lóvéja? A mutter szedi el tőle? A rohadt gázzámlára? Meg még mire?

Le van szarva. Két lepedő! Ez van. Talán a Boronkai csajnak lesz zsozsója. Ha jól megdugja, még osztozik is. Hát jól meg fogja dugni, hogy sokáig emlékezzen rá.

Leszaladt egy felesre a sarki csehóba. Visszatérve ribillió fogadta.

Hívd a rendőrséget, Petikém! Na, mi van már megint, megölték valakit? A pénzem! Kiraboltak! Ugyan már, nagyi, ne izgasd fel magad. Mennyit vittek el? Kétezret? Kár a gőzért! Annyiért a fülüket se hegyezik a zsaruk. Jól emlékszel, hova tetted? A buksza üres? Biztos, hogy abban volt? Elraktad valahova, majd előkerül. Csak ne csinálj patáliát, nem vitte el senki. A mutternek meg ne említsd! Tudod, milyen idegroncs.

Nyugi, nagyi, nyugi! Most lelécelek, mielőtt a mutter hazajön. Majd ha visszajöttem a Balcsiról, segíték megkeresni. Meglesz! Addig úgyse költesz semmire. Vagy igen? Na látod! Csak semmi riadalom!

Németh Dezső

Ügek vallomásai

Emese mesevilág
ága a végtelennek
örökké bomló virága
gyümölcsös
szerelemnek

*

kiég a gyöngy az égről
elvész örökre fénye
gurulj csak
csillag Göncöl!

hajadba rakj halottnak
veled elmúlt az árnyék
veled
csillagok futnak

széppé varázsol ágad
égfa termeted éget
bennem
csodáid járnak

*

magamhoz fogom
szarvas asszonyom
égi jel oltáromon

oltáromon egészzé
lényegülsz

csöndbe rejtett arcomon
arcod fényére ébredek

gyönyörűm! érted járkálok
kavicsok gyöngyein

Perlinger Ferenc

Három nehéz hónap...

A nej határozott. Lesz lakástatarozás.

Az asztalos szétszedte a konyhát.

A kövező széttörte a kövezetet. Jöttek a festőművészek. Kapartak, vakartak, smirgliztek, gletteltek, meszeltek és sört ittak.

A kutyus az erkélyről beszökött. Négy mancsával megmérte a mész hőmérsékletét. Éktelen ugatással lábjegyzeteket készített a lakás összes helyiségében. A szomszéd be akarta törni az ajtót.

Alvás széken, sámlin, hokedlin. A férj örülni és őszülni kezdett. Kötelet keresett. A nej rászólt:

- Te vad tulok. Eerre rohanás. Hatalmas robaj. A nej keresztet vetett és az ablakból kinézett az utcára. Megnyugodott. Nem látta a párját a kövezeten. A kis házból, a fontos helyiségből tompa hangokat hallott. Kitépte az ajtót. A férj csücsült és nyögte a magáét. Az idegesség megtette a hatását.

A kutyus a konyhába került. A parkettás belekezdett. Fűlsiketítő csiszolás, por, majd portalanítás. Lakk és ecset elő. Már kente is. Az utcáról ugatás hallatszott. A kis gombóc kinyomta a konyhaajtót és a jelre válaszolni akart. Jaj. Útban volt a bödön. Zsupsz. Ott állt négy lábon a lakkban beragadva. Vonyított. A szomszédok kihívták az állatvédőket. Pankrációs küzdelem a kiszabadításáért. Fürdőkád, hígító, szappan, tus. Megrázta magát. Árvíz a fürdőszobában. A kis gazdi, mint a szennyes ruha, teljesen beázta.

Három hónap kín, szenvedés, mosoly-szünet után vége. Ráment a spórolt pénzük, a nyugdíjuk, a kosztüm, a kabát,

meg a férj jégergatya gyűjteménye. Ott térdepeltek a frissen lakkozott, fényes szoba sarkában. Összetett kezekkel imát mormoltak. Az ÁMEN után a férj élete párjának fülébe súgta:

"Bizony igaz volt az én kis nejem szava, ráfért a lakásra egy kis kozmetika. "

Rudnai Gábor

Kilenc

Kilenc évig kell érlelni a verset.
Kilenc hónapra születik a gyermek.
Bokszban kilencre kellene felkelned,
tíz után késő. Mindig csak kilenc.
Ihatsz is rá, ha nem vagy absztinens.

Kilenc, kilenc, kilenc.
A hivatalnak csak kullancs: kliens,
az irodalmi életnek különc,
az állam nyakán nonprofit kolonc.
Lehet, hogy ember, homo páciens?
Nekem nyolc. Kevés? Egy hóján kilenc.

Kondor Jenő

Menedék

Rejtőzöm kis virág szívébe
levél alá szóltanul
fölöttem napsugár fehérlik
s a zivatar robogva elvonul

Zaicsek Balázs

Tőgytanács

Rémisztően furcsa éjszaka volt. Még a szúnyogok sem mertek zizegni. Az ablakokat már mindenki bezárta, a redőnyöket már mindenki leeresztette, mert előre érezték a veszélyt. Az ágyakban reszkettek az alvók ajkai. Álmában mindenki szorongott. Érezték a vad erőket, amiket a szél a pajtából hozott magával.

A pajtában égett a lámpa. A tehénvilág befolyásosai a rögtönzött emelvény előtt tolongtak. Senki nem szólt, csak halk kérődzés hangja szivárgott az egyik sarokból. A javarészt vénekből álló gulya a szószólót várta. Szinte rágni lehetett az izgalmat. Talán épp azon kérődztek a sarokban. Kisvártatva előkerült a várva várt előadó.

Milkotov tőgyvezér köztiszteletben álló bika volt. Lassan és komótosan lépdelt az emelvényhez. Amikor odaért még a fülesbagoly is elhallgatott, amely a szomszéd fáról kémlelte az eseményeket. Milkotov lassú léptei döngését visszhangozta a pajta minden fala. Ahogy az apró tribünhöz ért, megállt, majd egy erőteljes rúgással ráugrott. Csend honolt a teremben.

- Tőgytársak! - kiáltotta el magát. - Tőgytársak, baj van... A Szarvasmarhaunió bajban van! A haza el fog veszni! Mi mind el fogunk veszni! Hatalmas bőgés követte a szavait. Egyik mú a másikat követte, de értelmes hozzábőgés egy sem született. Milkotov csendben várt. Még csak utalást sem tett arra, hogy a körülötte állók csendjére vár, de nyugodt és fegyelmezett szelleme lassan rátele-

pedett a többiekre. A pajtában hamarosan síri csönd honolt.

- Mit tegyünk, tőgytársak? Arra vagytok kíváncsiak mit tegyünk?

- Mit tegyünk, Milkotov tőgytárs? - kiabálta be az egyik jelenlévő fiatal bika, szinte még boci.

- Jó kérdés, barátom, jó kérdés. De most nem ez a kérdés! - a fiatal bika ijedten lépett hátra, majd lehajtott fejjel befogta a tehénlepénylesőjét, nehogy ökröt csináljon magából.

- Mi itt a kérdés? - tette fel magának igen bölcsen Milkotov. - A kérdés az, hogy mi a baj?!

- Mi a baj? Mi a baj? Mi a baj?- visszhangozta az egész pajta. A gulyán ismét úrrá lett a félelem. Bonyolult találgatásokba kezdtek, rémület játszott a hangjukban. Senki el sem tudta képzelni, mi lehet az, ami ekkor a veszélyt jelent a tehén társadalomra. A nagy vita még a Hold kíváncsi tekintetét is a pajtába csalta. Bár bevilágított az ablakon, a marhák elméjét nem tudta felvilágosítani. A hosszadalmas bőgések helyét, lassacskán ismét a csend vette át.

- A baj az, kedves tőgytársaim... Ezt nem is lehet elmondani! Megmutatom! - ekkor Milkotov egy furcsa táskát hozatott a színpadra. Kinyitotta. A táskában tej, tejföl, kefir, sajt, túró és vaj vagy margarin volt.

- Áll az aludttej! - kiáltotta be egy tehén, de pár bika hamar kitéssékelte. Majd visszajöttek, de nélküle.

- Tőgytársak, baj van. Nézzétek ezt a tejet, amit a patámban tartok. Szerintetek mi ez? Tej? Nem, ez nem tej. Ez reggeli ital. Na, és ez? Ez se vaj, ez margarin. Vagy ez? Ez meg növényi eredetű sajt. - Milkotov nem volt biztos

benne, de mintha az egyik sarokban azt pusmogták volna, hogy a tehénsajt is növényi eredetű. Nem akart vitábaszállni a tőgyvezér.

- Mire következtettek mindebből? - kérdezte igazán családias hangon Milkotov. - Arra, kedves tőgytársak, hogy az embereknek nem lesz már ránk szükség. És mi következik akkor?

- Én tudom! - kiabálta lelkesen az a kölyök bika, aki az imént is túl szószátyár volt. - Végre elkövetkezik a jól megérdemelt pihenés, megvalósul a köztőgyvizmus, ahol a bőség lucernájából mindenki egyformán vehet!

- Nem, te marha! - kiáltott rá Milkotov. Ekkor már kétség sem fért hozzá, ökor lesz, mindörökre. - Ha az embereknek nem lesz már ránk szükségük, akkor mindnyájunkat vágóhídra terelnek, és egész népünk odavész. Talán egy-két marha marad még háztájiba, de meddig elég az? Nézd meg, mindjárt kihalnak szürke testvéreink...

A gyász csöndje telepedett rájuk. A színpadhoz közel felébredt egy légy, de egy marhafarok csakhamar jobblétre szenderítette. Nem zavarhatta őket semmi. Mind kívánták a csendet, maguk miatt is, és a szürkék miatt is. A tőgyvezér mégis magához ragadta a szót.

- Nem akarjuk ezt, igaz? - a többiek helyeslően bólogtak. - Túl akarunk élni, igaz? - ismét elégedett bólogás kísérte a kérdést. - Tőgytársak, ne féljete, én tudom a megoldást! - szinte felforrt a levegő, ijedtében még a kíváncsi bagoly is elrepült a szomszéd fáról.

- Milkotov! Milkotov! - kezdte harsogni a gulya.

- Bemutatom a megoldást, tőgytársak! - szavai hallatán két ereje teljében járó

bika kirúgta a pajta ajtaját, amin két disznó röfögött be üdvözlően. A tömeg elhallgatott. Míg a disznók a tribünhöz értek, épp olyan fagyott csend telepedett a tehenekre, mint mikor a tőgyvezér érkezett meg, de ezúttal gyilkos szándék szaga vegyült a fojtott szuszogásba. A vendégek azonban fegyelmezetten, félelem nélkül meneteltek, majd felmáshattak a színpadra.

- Ők, majd ők segítenek! - kezdte Milkotov.

- Fasírtiszták! - kiáltotta be valaki a tömegből.

- Tőgytársak! - üvöltötte el magát a vezér. - Higgyétek el, nekem is épp annyira fáj. Higgyétek el, megértelek titeket! Hát hogy ne érteném az én tőgytársaimat?

- Tőgyed sincs! - hallatszott egy tehén gyűlölettel bögése.

- De hát tőgytársak, nincs más kiút! - erre, ha nem is teljes, de csend lett. - Hadd beszéljenek!

- Tisztelt tehenek és bölcs bikák! - kezdte az egyik disznó - A nevem Ribbentröff. Mostan itt én képviselem az egész Disznóságot! Azért jöttünk mi el, hogy segítsünk nektek. Hosszú históriát kéne elröfögnöm, de legyen elég annyi, hogy mi tudjuk a megoldást.

- Röfögj csak! - kiáltotta be valaki.

- Nincs rá szükség! - felelte Ribbentröff.

- Da! Da szükség van rá! - mondta furcsa tájszólásban az egyik tehén.

- Röfögj csak! - kiabálták többen is.

- Úgy van! Úgy van! - visszhangozták.

Ribbentröff kérdően pillantott a titkárára, majd a tőgyvezérre, de nem kapott választ fel sem tett kérdésére. Eltöprengett, mondja-e, vagy sem, de mivel nem akarta, hogy a fokozódó lincshang

lat átcsapjon löncshangulatba, belekezdett.

- Az egész egy szörnyű áprilisi napon kezdődött. Akkor, amikor megszületett a csirkesonka. De az emberiségnek ez nem volt elég, hamarosan jött a csirkekolbász, csirkehurka, csirkesajt. Ha ezekre nem is, de a csirkeburgerre biztosan emlékeztek. A csirke társadalom disznóságai a disznóság ellen elviselhetetlenek voltak. Cselekednünk kellett. Az is nyilvánvaló volt, hogy ez egy másfajta háború kell hogy legyen, mint amit a ludakkal vívtunk, hisz a túlerőnek meg kellett adnunk magunkat. Nem tehattünk mást, ki kellett fejlesztenünk egy vírust, a csirkeinfluenzát, és így meggyőzni az embereket arról, hogy ne egyenek annyi szárnyast. Ez... - szavába vágta.

- És a kergemarhakór? Azt is ti csináltatok? - kiáltotta be valaki.

- Mi. - vallotta be nagy sóhaj közepette Ribbentröff. A tömeg zúgni és mozgolódni kezdett.

- Toros a helyzet - jegyezte meg Milkotov -, szóval, inkább mondj valami jót is.

- De hát ne tehénkedjete a múltra! - rőfögte - Felejtsetek el! Mi most össze kell hogy fogjunk! Ha hiszitek, ha nem, mi most egy cipőben járunk. A tudományos hátterét hiába is magyaráznám a szivacsos agyatoknak... - szavait hatalmas felzúdulás követte. Egy vén tehén fel is ugrott a színpadra, de egy biztonsági bika visszarúgta.

- Nem úgy értettem! A lényeg az, hogy be kell látnotok, a csirkék, egyszerűen... nem kívánatosak. A csirkevilág a kulcs a sikerhez. Szerződésre kell lépniük ellenük. A kecskék ugyanúgy jártak, mint ti, de ők azonnal látták, hogy igazunk van!

- Disznók! - üvöltötte az egyik bika, de

nem érte el célját, mert ez mindennapos sértés a sertések közt.

- A Pireneusokban könnyebben ment... - suttogta Ribbentröff titkára.

Milkotov hátravonta őket egy szénakazal mögé. Párszor körülnézett, odajött-e valaki, de a biztonságiak jól vigyáztak, senki nem jutott rajtuk keresztül. Ribbentröff hangjában idegesség játszott.

- Elegendem van ezekből a nyamvadt köztögyesekből! Én idejövök, hogy egyezkedjünk, erre... Hogy lehetnek ennyire korlátozottak?! Ezek nem látnak át a karám falán?

- Nyugalom, megkötjük mi azt a szerződést, pont úgy, ahogy megállapodtunk. Őket meg csak bízd rám!

- Jó, még ma éjszaka elkészítem a Ribbentröff-Milkotov szerződést, és...

- De kérek... Nem lenne jobb név a Milkotov-Ribbentröff paktum?

- De... - legyintett csülkével Ribbentröff.

- Nekem mindegy. A lényeg, Csirkeország felosztása. A többi nem érdekel! Mi megyünk is. Heil Pigler!

A két disznó szinte kimenekült a pajtából. Milkotovot körbevették a marhái.

- Mi lesz? - kérdezte az egyik.

- Hogyhogy mi lesz? Ne féljete, nem ittam meszes tejet. Tudom én, hogy egy efféle háborút nem hagynak majd a kakaók, meg a buldogok sem igazán férnek a bőrükbe. De ne féljete, felkészültem én már mindenre!

- Mit üzenjünk a tőgytitkárnak?

- Semmi különöset, nyugodtan írjátok meg, hogy az álca bejött: fejőstehénnek néztek minket, de lassan előveheti a medvebundát! - Milkotov szavait hallva, még a Hold is arca elé húzott egy felhőt.

Lévai Wimmer Mária

Hajnali fák

Látjátok-e, a hajnali fák
lombjai lehullnak őszi idején,
és a jó anya-ágak
értük lehajolnak...

Értitek-e, alkonyi kedvünk,
s a szomorú fák komor
hangulatát a szélben,
ahogyan viszi az őszi dalát...

Bennem harangok zúgnak,
borús kedvem lassan elszáll,
s a hajnali fák lombján
átragyog valami szűrt fényt...

Kulimár János

Búcsúzás

Ránk tör a
vadul tomboló északi szél,
lépteink üteme
durva köveken ropog.
A réteken nincs már vadvirág,
és a zárt ablakok mögött
haragvó tüzek
lángja lobog.

Végtelen kopárság mindenütt:
amit átleng a búcsú csendje,
és bábeli tornyok dőlnek halomra.
Még együtt járjuk a régi helyeket,
de Te már nem felelsz,
csak a nyüzgő szél felel hangomra.

Magyari Barna

Kiporciózva az élet

csak áltatás ez vagy valós szárnyalás
szürke velőről vénára röpködök
vajon a gének kalitkájába ma
ki szórja be az őszinte örömet

az ábrándozás klaviatúráján
szemed s tested a legfontosabb betű
nemek koktéla a szerelem de a
gyönyört kikeverni sosem egyszerű

a viláértelmezés egy kis műszer
mely naprakészen jelzi szoknyád hosszát
máskor a képzelet munkagépei
a csókokat ajkadig visszabontják

bájos vonásaiddal durrogatok
házilag gyártott petárda a véglet
de bármekkora verset is álmodom
kiporciózva tálkámon az élet

Zárójelentés helyett

amikor egyedül vagyok fullánkjal
szúr a semmi felhőlyagzik az értelem
a vers nevű kórházzobában csend-nővér
a világ sebeit kötözi énelem

a magány túl tömény infúziójától
megmozdul az is mi nem igaz csak álom
ha közelebb megyek magamhoz látom a
Körös-Sárrét fekszik agyamban az ágyon

zárójelentés helyett az élet-doktor
énem fogantyúját adja a kezembe
s ahogy ide-oda pakolom önmagam
csontomban koppan ami nincs de lehetne

Kelényi Angelika

Manyika - Válás

A férfi most is ott ült, ahol szokott. A lakásuk ajtaja mellett, az udvarra kipakolt asztalnál, az ócska hokedlin. A ruhája is a szokásos kék mackó volt. Jobb kezében cigaretta, ballal a reggeli újságot markolta, mint minden nap. Ahogy beléptem az udvarra illedelmesen köszönt, aztán újra beletemetkezett a napi sajtóba, és füstölt békésen, azoknak a munkanélküli férfiaknak a teljes nyugalomával, akik tudják, hogy ők már hiába is keresnének, senki sem alkalmazná őket. Túl öregek, túl régen kiestek a szakmából, vagy nem teljesen egészségesek. Az irodám ajtaját nyitogattam serényen, amikor szinte a semmiből mellettem termett Manyi, a fent említett férfi neje, és egyben a ház házmestere. Piros-vörös haja az égnek állt, szétnyíló, virágos, jobb napokat látott nejlön otthonkája alól kikandikált passzentes lila cicanadrágba gyömöszölt lába. Idegesen rágcsálta a szája szélét, aztán nekiállt sutyorogni a fülemben:

- Te! Figyelj! Hallod? Elválok az embertől! Ránéztem azzal a gondolattal a fejemben, hogy megérdeklődöm tőle, vajon mi a fészkes fene közöm van nekem mindehhez reggel kilenckor, a félig nyitott iroda ajtajában. Ehelyett azonban csak annyit böktem ki roppant bölcsen:

- Nocsak. Ezt Manyi úgy értelmezte, hogy érdeklődöm a magánélete iránt, és belefogott az ura csepülésébe.

- Hát bolond ez! Te! Nem vetted észre? Hát teljesen elment mán az esze újabban!

Képzeld! A múltkor leöntötte a Horváték kocsiját kromofággal! Aszt észrevették, hogy ő volt! Fizethettem ki a motorháztetőt! Aszt mér' öntötte le? Na mér'? - tette fel nekem a költői kérdést, majd azonnal meg is válaszolta:

- Hát azért, mer' azt mondtam neki, hogy ocsmány népek ezek a Horváték, mindig az útban parkolnak, nem érdeklí őket, hogy ott nem tudom kitolni a kukákat, le kéne önteni a kocsijukat kromofággal, aszt többet nem parkíroznának oda. Na. Ez a barom meg leöntötte, ne! Hát normális? Ha azt mondom, hogy ugorjon a kútba, tán beugrik?

- Ezért akarsz elválni tőle? - kérdeztem hitetlenkedve, mert én nem úgy láttam, hogy a férje hibbant lenne. Egyszer még ki is mentett az irodából, amikor magamra csuktam, aztán csak úgy tudtam kiszabadulni, hogy valaki kívülről kinyitotta a zárat. Bonyolult szerkezet, meg rossz is, de a lényeg az, hogy a Manyi férje húzott ki a csávából. Szerencsére akkor is ott bagózott a szokott helyén, így csak kiabálnom kellett, és jött is kimenteni szorult helyzetemből. Tényleg nem tűnt dilisnek. Manyi a fejével a férje felé bökött és folytatta:

- Te nem látod, hogy bolond? Emlékszel, amikor a múltkor fel kellett törni az udvar kövét, mert eldugult a vezeték? Na az is miatta volt. Hozott húst a boltból. Ronda volt. Mondtam neki, hogy vigye, ahová csak akarja, én meg nem sütöm ezt a rusnya darabot, tőlem a budiba is dobhatja!

- És? Beledobta? - vigyorogtam, mert nem hittem, hogy bárki bedob a WC-be két kiló húst.

- Bele. Bele az anyja úristenit! Eldugult a budi, jött fel a trutymó, meg a szenny, előntötte a fürdőt. Nyakig gázoltam a szarban. Akkor kihívtam a szerelőket, fel kellett törni az udvari követ. Na mi volt a csőben? A hús. Majd' lesült a pofámról a bőr, amikor kivették. Aszt még engem csesztek le.

Felnevettem. Kinek van olyan férje, aki szó szerint követi a neje utasításait? Egyedül Manyinak. Ez meg el akar válni tőle.

- Most akkor elvász ezért? - kérdeztem.

- El én! De nem csak ezért, azér' is, mert mán semmi hasznát nem veszem. Nem dolgozik, én tartom el, mosok, főzök rá, aszt még meg sem becsül. Meg ugye az a sok hülyeség, amiket csinál.... Mán beadtam a papírokat is a váláshoz.

- Láttam, hogy ő ezt már eldöntötte.

- És hova költözik az urad, ha elváltok?

- Kit érdekel? Úgy utálok mán, rá sem bírok nézni! A lakás az enyém, menjen, ahová akar.

- Láttam, hogy ezzel lezárta a beszélgetést. Megvolt a tájékoztatás, mást nem akart.

- Megyek, megmondom annak a fiúnak, tudod, a hajléktalannak, hogy hol söpörjön, mert sose lesz meg a munka - dűnnyögte mentében, én meg nézhettem a hátát.

A hajléktalan ember, akit alkalmaz, kap enni, inni, és a szuterénban még jó kis lakhelyet is kialakított neki Manyi. A férjét meg harmincöt év után kidobja, mint egy rossz, lyukas kabátot, amit már megfoltozni sem érdemes, így mehet a kukába, mert nem látja már hasznát.

Kovács István József

A tenger

Bölcső és sír a tenger,
Mélység és hullám-magasság,
Szelíd tükör, kavargó örület,
Cseppfolyós élet létezés... forma,
Történelemnek és titkoknak torka.

Glóbus elem,

A föld sós vére,

Holddal lüktető szív,

Ár-apály hatalom,

Tenyéren hordozó kékség,

Magávalragadó szépség,

Mélység... elnyelő,

Felhőbe emelő,

Vitorlát mozgató szelek barátja,

Sziklaszirtek megkínzó korbácsa,

Ellensége tűznek és paráznak,

Hatalmas Isteni varázslat.

Keckemét, 1991.

Végítélet

A kárhozott világ beleremeg,

Hét szűk esztendő következik.

Az elvadult ember kivetkezik

Emberformájából... vétkezik.

Elvakult kéjjel öl, s rabol.

Istenét eldobva sátánnal szövetkezik.

Nem érzi! - A végítélet következik!

... hogy megtisztuljon újra a világ?

Most az emberiség járja a kálváriát,

Bűneiért bűnhődve és beleremegve

Önmagát feszíti meg, keresztre.

Nem tudni, lesz-e majd feltámadás?

HANS-GUIDO KLINKNER
versei

KÖLTŐ AZ OSZLOPON
(Der Dichter auf dem Seil)

Elzász szívének fonalából csavart az oszlop
melyen átíveli a nyelvek sorsfolyamát.

A nyelvvel egyensúlyozva a két
feloszthatatlan félrészt,
németet és franciát,
kezében tartva az óriásokat,
a Rajna innenső és túloldalán.
Gondolatokat, verseket és könyveket tart
itt ő és díjakat.

A strassburgi Dóm tornyában éppúgy,
mint a Vogézek magaslatain
vagy a Fekete erdőben.
Nem a zászlók tarka vászonában
lakozik a költői lélek.
Gyökerek mélyéből teremődik
versének ereje.

Addig
lesz béke,
amíg a költők
szabadon választhatják nyelvüket.

NAPRA NAP
(Tag um Tag)

Az idő tűzhelyében
elhamvad napra nap.
A hamu az örökkévalóságba hull.

KÉK HARANGVIRÁGOK
(Blue bells)

Szilfák,
tölgyek és gesztenyék, egy mesebeli
kastély
vigyázó őrei.
Kéklő szziromszőnyeg,
lebegés a mélység fölött.
Fény és szivárvány,
egy Isteni birodalom
tündérlő csöppjei.

Maradj a jelzett úton,
ne tipord el az ég küldte
virág-harangok
magát emésztő
sajdulásait.

Írország

A REMÉNY HÁLÓI
(Netze der Hoffnung)

Hajnalpír
hártyáz a nyugodt tengeren,
kiszorítva lágyan az éj bársonyát.

Halászkok vetik ki a remény hálóját.

Taormina / Szicília

A verseket fordította Bayer Béla

Csillag Tamás

Hazaérek

Arcom tenyerébe temetem,
olykor hazaérek...
Mintha szívemen is érezném
melegét tenyerének.

Mosollyal gyógyít

Szemeivel szememben új fényt gyújtott,
kezével elsimítja arcomon a ráncot,
magához ölel és mosollyal
gyógyít, ha valami bántott.

És, mióta először csókoztam,
szerelme bennem örök verset ír,
ha mellettem van, eldobom a gondot,
szemétbe, mint az összegyűrt papírt.

Minden ember...

Minden ember a testvérem,
ezért könnyű gyűlölni őket néha.
Kimerítő az örökös törtetés,
néha rémisztően magas a létra...
És, ami még rémisztőbb,
két fok között ráébredni,
nekem is muszáj áldoznom, ölnöm...
Mi célja lehet az embernek
egymagában ezen a földön!?

Önismeret

Írás közben, ha szemem
metszőn, mélyen magamba ás,
tudom: nem vagyok se több,
se kevesebb, mint akárki más.

Áné Ági

ha...

Ha nem húzna a mélybe az örvény,
ha nem süppednék iszapba térdig,
ha nem fonna be hínártekervény,
kiúszhatnék a túlsó partig...

Léna Plo

Vagyok

A Mindenségből jöttem s lelkelem
sóvárogva vágyja a Végtelent!
Csak egy atom vagyok s mégis a
Teremtőt magamban hordozom.

Hajtanám a Napot, adja nekem a
Csillagot, hogy a múló sötétségben
én is fény lehessen!
Az Idő int nekem, mennem még
nem lehet.

Apró csillámok hullanak le rólam
de itt kevesen törődnek a Jóval.
Ám a Hit kedvre derít, s a
Végtelen, rám kacsint!

2007-01-25.

Dr. Domonkos János

Balatonfüredi ihletésű költemények

**Bárdosi Németh János és
Káldi János költők**

A Balaton legrégebb, világhírű üdülő- és fürdőhelye Balatonfüred, amelyet évszázadok óta felkeresnek a beteg emberek, hogy a savanyúvíznél - *korábban így nevezték a szénsavas forrásokat* - gyógyulást találjanak. A közelben fekvő Tihanyi-félszigettel együtt jellegzetes pannon vidék. A Füred mögötti hegyek természetes háttérrel adnak a városnak, amelynek déli határa a Balaton. Neve történelmünkben, 1211-ben, a tihanyi apátsági birtok összeírásában szerepel először.

Váth János a füredi szépirodalomról szóló tanulmányában (Vasi - Dunántúli - Szemle, 1943. 122. old.) az első irodalmi alkotás, melyben Füredet emlegeti, Majláth János (1786-1855) személyéhez köti. Pedig első helyet Fejér Antal táblabíró, költő, műfordító 1777-ben megjelent dőcögős verses leírása tartja. Irodalomtörténeti értéke csak a kora miatt van.

Aztán az egyre népszerűbbé váló fürdőhely egyik központja lett a nemzeti újjászületésért, reformkorért lelkesülő államférfiaknak. A Horváth-házban gyakran megfordult Kossuth, Széchenyi, Wesselényi Miklós, Deák, Kisfaludy Sándor. 1831-ben megnyitották a Dunántúl első magyar nyelvű kőszínházát, amely központja volt a nyelvvelésnek és a magyar dráma fejlődésének. Ez időben alakult ki az

Anna-bálok hagyománya. 1846-ban Füredről indult el Széchenyi kezdeményezésére az első balatoni gőzhajó, a Kisfaludy.

Füred legnagyobb vendégei közé tartozik a niklai remete, Berzsenyi Dániel, és élete utolsó nyarát is itt töltötte Vörösmarty Mihály. Petőfi 1841-ben kétszer járt a Balaton mellett: júliusban Pestről jövet Veszprém - Balatonfüred volt az útvonala, majd átkelve a tavon - *bizton segített a révészeknek az evezőt húzni* - gyalog ment a Siócsatorna partján Ozorára, a színtársulathoz. Ez Mohácson feloszlott, és a költő Szigetvár - Keszthely - Sümeg - Szombathelyen át ment Pozsonyba és itt írt a balatoni viharról: "Lánggal égő teremtette! / Nagy a harag a szívembe, / Úgy háborog, úgy hánykódom, / Mintha volnék a Balatonon."

A magyar regényírás nagy mesterét erős szálak fűzték Füredhez. Jókai Mór - Budapesten kívül - itt tartózkodott leghosszabb ideig s legszívesebben. Itt írta sok nagy művét, az Aranyembert is. Ady Endre feleségével, Csinszkával nyaralt Füreden, de verseiben ennek nincs nyoma. A tóról viszont maradt egy szép kis verse:

"De a Balaton fölséges és csinos, / Megdöbentő és altató, / A Balaton még háborgásában is / Megnyugtató szent tó."

Balatonfürednek nagy az irodalma. Szépsége, különleges hangulata mellett annyi minden fűződik hozzá: érdekes történeti események, kiváló személyek megjelenése, a gyógyulás reménye, amely évszázadokon át körülöngte, széles körű irodalmat teremtett.

Szűkebb pátriám, Vas megye két kortárs alkotó művésze a vonzó hangú költők:

Bárdosi Németh János (1902-1981) és Káldi János (1922-1991) is gyönyörködtek a tó és Balatonfüred szépségében. Barátságos felkérésemre - még életük során - saját kezűleg leírták részemre a Füredről írt költeményeiket. Szívesen bocsátom ezeket a mai olvasók figyelmébe. Költői kézírataik a tegnapi irodalomtörténeti emlékeket őrzik.

Vas megye nagy hírű költőiként a dunántúli verselés fejlődésében emlékezetes helyet foglalnak el. Érzelmeket - költői módon - a festői Balaton háttéréből kiszökően újratestelik. Lírai alkotásaik gondolatban és előadásban jelesen kiforrott egészek. Költeményeikben a természet szépségeinek eleven festői. A költői kép kidolgozásában szép jelzőket, magyaros kifejezéseket alkalmaznak. Nemcsak a nyelvvel bántak fordulatosan - a kortársaiknál tudatosabban és könnyedebben - , hanem verselő készségük és ritmikai érzékük is nagy volt. Verses formáik harmonikusak, tiszták, az új költői iskola művelőinek tekinthetők. Költészetüket, életvitelüket - különösen katolikus kortársaik - nagyra becsülték. Balatonfüredi ihletésű lírai gyöngyszemek maradandó értéként csatlakoznak a jeles költőelődök ottani megnyilatkozásaihoz.

Sárközy Vendel Gergely

Gyógyító reménnyel

Cs. É.-nek

Szép, virággal tavasz, s fény
a kékítő egén, -
de még szebb a szép remény:
gyógyít szív rejtekén ...

Puskás Zsolt

Eretnek Istenek

részlet

Leplekbe burkolózik a Szellem
és megjelenik az ember.

Életünk azzal megy el,
hogy lepleinket kitergessük

világnak csúfjára, világnak ékére.

Végül lepleink lehullnak
s megmutatjuk

meztelen önvalónkat
az Úrnak.

(...)

Az, hogy az ember
mit gondol,
mit cselekszik,
mit nem cselekszik
mit hallgat el
és mit mond?
- tisztán, önmagában
szellemi kérdés.

Ahogy gondolja,
hogyan cselekszi,
vagy nem cselekszi,
hogyan hallgatja el
és hogyan mondja ki?
- ez teszi emberré
az embert.

Lelkes Miklós

Idő

Szállt a Folyó. Elvitt keresztes lángot,
s újat hozott. Egy új látszatvilágot.
S szomorú volt felismerő szemekben:
ami ismerős, az is ismeretlen.

Újra-újra az bántott, ami bánthat:
vért és könnyet miért kér annyi látszat?
Szállt a Folyó, s partján úgy voltam ébren:
hitetlenül valót álmodott létem.

Fényt dobott rám keresztek lengő lángja,
Anyag sötétből kilépő világa, -
de víz repült, s a volt-fényt visszavette
Folyó, Idő, az Érthetetlen Este.

Megérthetetlen. Fénynek, fényhiánynak
mi parancsol? Miért hullnak a vágak
a Nagy Vízbe, mely száguld? Volt-remények
miért ígérnek újra Messzeséget?

A lélek miért fény-árny-vitte Semmi?
Miért nem képes önmagát szeretni,
megérteni Szálló Folyót, a Múltat,
a mélyben újravérző háborúkat.

Csend csengését tükrén villanó Szépnek,
melytől piros dal ég-gyümölcsé érhet?
Száll a Folyó, áldónak hitt Kegyetlen,
s vízszárnynain tűnődő Érthetetlen.

Partján vagyok, már mindenkitől távol.
A nemlét szélén Csillagom varázsol.
Varázslatától szemek újra fájnak,
de mégis kellesz képzelt Fényvarázslat,

kell a hullás, mely felemel Magasba,
titok, mely Titkok mély titkát kutatja,
az élet kell, nem ez: egy másik Élet,
a Részek tánca, mely felfed Egészet,

a Végtelen, véges győztes halála,
s születése, mely rálelt önmagára,
az Ember kell, ki nem volt soha s nincsen,
a Béke kell kinyíló szóban, szívben,

az a Béke, mely nincs és nem lesz holnap,
melynek zászlói sohasem lobogtak.
Száll a Folyó, maga a Végtelenség,
Idő, mely hozna egy megértőbb Estét,

de nincs, sehol... hát jobb töletek távol:
behunyt szememben Csillagom varázsol,
s én megáldom, istenként, Messzeséged
Piros Csillag, Piros Dal, - Piros Lélek.

Sárközi Árpád

Rehabilitáció

Előbb a lélek rokkantkocsijába
juttatták,
aztán a vétkük
beismerésének
motorját szerelték át
(lelkének) tolokocsijába: -

S most a humanizmus
dagasztja keblüket.

Molnár Rita

Felkészülni

Felkészülni
Útra készen állni
Sírni csak
De nem sikítani
Aláírni és összehajtani
Az utolsó levelet
Kívánni minden jót
Akinek még lehet
Szerelmet vallani
A virágzó fáknak
Elszédülni
A kék ég sodrában
Integetni
Arcomra mosolyt erőltetni
Megbocsátani
Nagyon-nagyon szeretni
Akkor vallani
Mikor már mindegy
Bölcseket mondani
Pedig élni
Nem tudtam én se
Elfogadni
Nem pörölni
Fekhelyemet elsimítani
Hajamat is kibontani
Majd bámulni
Az utolsó idegen arcot
És csak süllyedni
Süllyedni
Süllyedni
El

Kovács Éva

Gyermek

kicsi bölcsőmben ringattam
kisleányságom, mert örökké
anyja után sóvárgott.
szívem hiába dobant
csöppnyi mellkasán,
csak zokogott s az ölembe
kéredzkedett.
itattam tejjel, mákonnyal
töttem, bezártam, hogy
elhallgasson végre.
halkul már. csöndes,
szomorú szemével csak
átnéz a rácson.
beletörődött, hogy hiába
keresi a kalitka kulcsát,
anyját nem leli soha többé.

Csend

elnyeltem a hangom.
benyelt a csend.
szívem percegése,
óra kottyánása
sorjázza arcod.

fél bennem a félelmetes.
halódik, fél szeme csukva.
jobb karján tétova hívás,
vállán tetoválás,
elmosódó stigma.

nem megy ez így nekem.

csuklóm lecsuklik
a kockás papírra.
hűvösödő mozdulattal
vésem mellkasomra:
nem szerethetlek.

Németh Dezső

belém ismertelek

most hogy a kés is
kivirágzott benned
rámadott szavaid
mutasd meg a napnak!
mert kikönyökölnek
a hazugságok életed
ablakán

arcomra dobált szemeid
leperegnek rólam
hibás vagyok:
belém ismertelek;
magamra írt szerelmedet
már nem fogja a radír
s kibonthatatlan álmaidat
dobtad ki velem
mikor zuhansz
arasznyi végtelened
után
utánam
örök magányod
felé

peregnek szádról a levelek

napok fakadnak
hajnalra
behorpadt völgyek
sírnak

patak zörgeti
köveit
magányod gyökereit
tépik a tomboló szelek

nem tudom magamat

beleültetni szavaidba:
peregnek szádról
a levelek

ősz jön
késfagyok
élére zuhansz
s összevérzi ruhádat
az erdő

belevénültem vágyaidba

mondd ki
kelletlen arcomat
unalom magam
fessd ki a szemedből
belevénültem
vágyaidba
nem akarom
szavaid karmával
szétszaggatni
emlékeimet

fürtös akácok
mennek az úton
eliramodó távol
alatt a fák
elhordják
a csend kifeslő
virágait

utóvers

pitypangarcú réten
fekszünk magunkon
kimondtad váratlanul
beismerhetetlen
önmagadat

Németh Erzsébet

Szítál a csend

Kifordítja szűrét
és pipára gyújt az est.
Bölcs homloka pórusaiban
szunnyadó fény pihen.
És szítál, szítál a csend...

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **3.000,-Ft.**
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Rudnai Gábor

Por és hamu

Úgy kezdődött, hogy megszülettem,
s úgy végződik, hogy meghalok.
Egyikhez sem volt semmi kedvem,
de ha már így áll a dolog,
két pont között az egyenes
csak úgy tetszik, ha kanyarog.

Élek ugyan, de széjjelporladok,
csontjaimat felfalja a rák.
Két pont között az egyenes -
sehonnan sehová tart a világ.
Írjak-e? Kinek? Utókor se lesz.
Az adott szó csak engem kötelez.

Költők szájából ömlik a panasz.
Miért? A végeredmény ugyanaz.
Körtörténet a múlt, Képtelen Krónika.
Mindegy, mi a baj oka és foka,
melankólia vagy csak kólika.

Két pont között az egyenes
a Vidám Parkban ingyenes.
Emlékeimben néprádió recseg:
- Írók, írtatok remekműveket!

Választhatsz: fegyenc
vagy kegyenc.
Díjeső: hatalmi
jelvény, talmi
dicsőség, kamu.

Láthattok, feleim, éltemben is holtan,
vagyok aki vagyok, nem az, aki voltam,
csak por és hamu.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 500,- Ft.